

Nr 7.

Ankom till riksdagens kansli den 25 februari 1938 kl. 1 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckta motioner om viss ändring i 58 § kommunalskattelagen.

(2:a avd.)

I två likalydande, till bevillningsutskottet hänvisade motioner, nr 158 i första kammaren av herr *Sandström* m. fl. och nr 270 i andra kammaren av herrar *Lindmark* och *Nilsson* i Antnäs, har hemställts,

»att riksdagen måtte för sin del företaga följande ändring av gällande kommunalskattelag, § 58, sista momentet:

rörelse av annat slag än de förut särskilt angivna till *tre* procent, eller, därest *särskilda* omständigheter det föranleda, högre procent i kommun, där huvudkontor funnits, dock högst fem procent, samt -----»

Beträffande motiveringen för detta yrkande, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, får utskottet hänvisa till motionen nr 158 i första kammaren.

Enligt 57 § 1 mom. första stycket kommunalskattelagen skall skatt för inkomst av rörelse utgöras till kommun, där rörelsen utövats från fast driftställe. Jämlikt 58 § sista stycket nämnda lag skall, där inkomst av rörelse skall tagas till beskattning i mera än en kommun, i fråga om inkomstens uppdelning gälla, att inkomst av rörelse av andra slag än de som särskilt finnas angivna i sistnämnda paragraf, skall beskattas till fem procent eller, där omständigheterna därtill föranleda, högre procent i kommun, där huvudkontor funnits, samt i övrigt i de kommuner, där fast driftställe begagnats, efter ty som kan finnas skäligt med hänsyn till inom varje kommun tillverkade varors värde, handelsomsättningens storlek, antalet där sysselsatta arbetare eller annat förhållande, som kan tjäna till grund för bedömning av den inkomst, som kan anses hava åtnjutits inom kommunen.

I motionerna har bland annat framhållits, att enligt ifrågavarande bestämmelse vore bolag pliktigt att erlagga kommunal inkomstskatt till den kommun, där huvudkontor vore beläget, med lägst fem procent. Ofta torde nämnda skatt utgå efter högre procent. Rättmätigheten av att för kommun, där huvudkontor vore beläget, i lag föreskriva ett så jämförelsevis högt minimum liksom att vid den praktiska tillämpningen av bestämmelsen beräkna

skatten efter mer än fem procent syntes motionärerna kunna ifrågasättas. Denna interkommunala beskattningsfråga låge för närvarande under kommunalskatteberedningens prövning och en revision av kommunalskattelagen vore ej gärna tänkbar utan att även nämnda fråga bleve föremål för övervägande. Då denna revision ännu torde dröja ett par år, syntes skäl tala för att riksdagen i avvaktan på revisionen gjorde en provisorisk ändring av lagen i syfte att mera rättvist och riktigt utmäta huvudkontorets beskattningsplikt. En sådan ändring borde icke gå så långt, att den avskreve eller åtminstone i vissa fall avskreve huvudkontorets skatteplikt, utan den borde hålla sig inom den nuvarande lagstiftningens principiella ram. Huvudkontorets skattskyldighet borde normalt nedsättas till tre procent av bolagets vinst och endast, därest särskilda omständigheter det föranledde, utgå med högre procent, dock högst fem procent.

Av den förut lämnade redogörelsen framgår, att motionärernas förslag går ut på vidtagande, i avvaktan på blivande förslag om revision av kommunalskattelagen, av en provisorisk ändring i gällande bestämmelser rörande fördelning mellan olika kommuner av till kommunal inkomstskatt skattepliktig inkomst av rörelse, såvitt angår fördelningen av sådan inkomst mellan å ena sidan den kommun, där ett företags huvudkontor är beläget, och å andra sidan den eller de kommuner i övrigt, där rörelsen utövats från fast driftställe. Då, på sätt jämväl motionärerna framhållit, detta spörsmål är föremål för kommunalskatteberedningens närmare övervägande, anser utskottet det icke vara lämpligt att i frågans nuvarande läge taga ställning till den i motionerna berörda principfrågan. Utskottet hemställer därför,

Utskottet.

att de likalydande motionerna I: 158 av herr Sandström m. fl. och II: 270 av herrar Lindmark och Nilsson i Antnäs, om viss ändring i 58 § kommunalskattelagen, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 25 februari 1938.

På bevillningsutskottets vägnar:

IVAR ANDERSON.

Närvarande: se under betänkande nr 4.